

ОРЛИН КРУМОВ

ИГРАТА ПРОДЪЛЖАВА

chitanka.info

То игра ли е като игра... Правилата ѝ са едни особени — трябва да стоим с вързани очи в някаква непозната стая, натъпкана с големи и малки предмети, в които се блъскаме и препъваме. Местим маси, столове, рамки на картини, празни тенджери и калъфи за контрабаси. Местим ги за да не ни се пречкат по пътя, но не след дълго, отново се препъваме в тях, тъй като нямаме представа къде точно сме ги поставили.

Когато това ни омръзне, започваме да играем на „раз-два“. Един от нас, без да сваля кърпата от очите си, застава отпред и по негова команда започваме да маршируваме, докато някой се препъне и си обели носа. После, всеки се старае да стъпи върху гърба му, при това пеейки на висок глас, уж че не чува стоновете и ругатните.

Напоследък обаче, нещата се промениха. Едни започнаха да се боричкат и препират, други, да дебнат и обират парчетата храна от масата. Чува се звън на монети, изглежда, някои делят или пресмятат състоянието си. И ако човек иска да свали превръзката от очите си, няма да успее, по простата причина че ръцете му са постоянно заети. Ако ги вдигне само за миг, другите ще излапат неговия пай от масата или ще разграбят монетите, чиито сладък звън оглася стаята. Да не говорим за онези, които са се хванали гуша за гуша...

Един ден, по време на лапането, някой се провикна:

— Пак тази помия!

За миг спряхме да дъвчем. Стана тихо, дори хората, които се боричкаха, онемяха. Усетих как съседът сграбчи хляба ми и го пердах по ръката. Останалите се окопитиха и настървено се нахвърлиха един върху друг.

— Искам да видя какво има в чинията ми! — викна онзи отново. — И да го изсипа във врата на готвача!

— И на мен ми омръзна да живея с кърпа на очите — обади се друг. — Така всеки може да ме рита и мушка в ребрата.

Трети предположи, че в стаята има много и най-интересни неща, които сега за нас са невидими. Спомена за някакви книги, за цветовете и картините по стените.

— Да свалим превръзките от очите си едновременно — предложи той. — Така никой няма да бъде измамен.

— Напред към светлината! — викнаха другите, а аз преброих до три и смъкнах кърпата от лицето си.

Стаята беше тъмна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.